

Olv.: Józs 5,9a.10-12 – 2Kor 5,17-21 – Lk 15,1-3.11-32
A tékozló fiú

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

***A mai vasárnap letare vasárnap,
az örvendezés vasárnapja a nagybőjt előkészületi időszakában!***

***Jó lenne, ha Isten mindig örömét lelhetné abban,
hogy mi összegyülekezünk a templomokban,
ahol Istennel és egymással akarunk találkozni!***

Kedves Testvérek! Az egymással való találkozás Istenben lehetséges, e nélkül csak reménykedünk abban, hogy egymással összetartozunk! Ez az időszak készít fel bennünket Jézus szenvedésének, halálának és a mindeneket legyőző szeretetének ünneplésére! Az örvendezés vasárnapja arra hívja fel a figyelmünket, hogy Isten szeretete hatalmas és a mi emberi szeretetünk is isteni erővel bír, ha Istenben találkozunk egymással.

Ezt a szentmisét Erzsébet és Nóra testvéreinkért ajánljuk fel. Kívánhatunk-e többet, mint ezt a hatalmas távlatot, amit emberi kapcsolataikban ők is átélhetnek! Adja Isten nekik és nekünk mindnyájunknak, hogy ez így történjen!

Szentbeszéd

***Ez a vasárnap az örvendezés vasárnapja,
másképpen a kiengesztelődés vasárnapja!***

Kedves Testvérek!

A kiengesztelődés az üdvtörténet központi eseménye. Az üdvtörténet az ember helyzetének megváltoztatása, az embert visszahelyezi eredeti méltóságába. A kiengesztelődés Isten mindent felülmúló szeretetének embermentő terve. Valójában Isten szeretetét ünnepeljük, amely csodákra képes. Szeretnénk hinni abban, hogy ez a harmadik évezredben is működik!

Az Isten és ember kapcsolata, ahogy minden kapcsolat is sok-sok problémát vet föl, Ma az Isten szeretete mintha nehezebben tudná megszólítani az embereket. Az önállóságára jutott ember Nietzsche óta az Isten köntösében mutogatja magát, - azt is mondhatnám - Isten köntösében tetszeleg. A maga útjára lépett és kihagyja életéből az Istent. Félő, hogy ezekben az esetekben kimarad életünkben a másik ember is. Európában, az egész világon igaz, ha kimarad az Isten emberi kapcsolatainkból, akkor félő, hogy egymás áldozatai leszünk!

Ha valamit meg akarunk sejteni ebből az igazságból, hogy mit is jelent a kiengesztelődés, az Isten nagy-nagy szeretetének megjelenése világunkban, akkor arra van szükségünk, hogy

az alapkérdésekkel szembesüljünk!

Az ember létélménye az, hogy az ember nem magától való, vagyis nem magától valóság csupán és ennek másik eleme a másikra utaltság!

Ez meghatározza emberi létünket. Nem magától értetődő az, hogy vagyunk, különösen akkor, ha arra gondolunk, hogy micsoda problémák származnak abból, ha egyszer csak elnéptelenedik a Földnek egy darabja.

Ugyanakkor egymásra utaltak vagyunk.

Alapélmény: Egyikünk sem tudja élni az életét a másik nélkül!

***Ugyanakkor az ember alapigénye az,
- ez legalább ennyire meghatározó - hogy szeressék!***

Engesztelődjete ki egymással

Ez a felszólítás minden szentmisében felhangzik: engesztelődjete ki egymással. Kövessétek az Istent, aki végtelen nagy szeretetében, legyőzhetetlen szeretetében kiengesztelődött a világgal, kiengesztelődött velünk, emberekkel. Mit jelent? Ha a mai üzenetre gondolunk, akkor egyszerű a válasz: az Isten kiszabadítja népét a rabságból, de nem csupán az történik, hogy kimentí őket ebből az emberhez méltatlan helyzetből, hanem szövetségese lesz.

Isten szövetséget köt a megmentettel!

Ha mi belegondolunk abba, hogy nem magától való az, hogy vagyunk, nem magától értetődő az sem, hogy szabadok vagyunk.

Nem magától értetődő az sem, ha tovább akarunk lépni, akkor olyan szövetségesre van szükségünk, aki erős!

Kiengesztelődés! A mai üzenetben egy nép történetében jelenik ez meg.

Rádöbben az ember arra, hogy megmentették!

Rádöbben az ember arra, hogy valakire szüksége van!

Rembrandt festménye a tékozló fiúról

Ha az evangélium leírására gondolok, akkor adódik Rembrandt festménye a tékozló fiúról szóló ábrázolás. Rembrandt az atyát vakként ábrázolja.

Az atya vak és a tékozló fiú odaborul elé és a vak atya átöleli a fiút és nem igazságot szolgáltat, hanem irgalmas!

Azon is el kell gondolkodni, hogy a tékozló fiú útja az alázatos ember útja.

A fiú magába száll, elindul és leborul az Isten előtt!

Megismeri a felszabadító ajándékot: nem igazságot szolgáltatnak!

Jaj neki, ha igazságot szolgáltatnának!

Irgalmat gyakorolnak fölötte, vele!

A kiengesztelődés vasárnapja azért nagyon fontos, mert az Isten Atya és a fogadott fiak kapcsolatáról van szó, ezt a kapcsolatot rendezi az Isten! Micsoda üzenet ez a mai kor emberének, akinek összezavarodtak a fogalmai az atyasággal és a fiúsággal kapcsolatosan. Európának egyik legnagyobb problémája. Úgy tűnik, hogy ez az önállóságra önmagát felszabadító ember tetszeleg Isten köntösében.

Mástól valóságunk

Mennyire magától értetődő a mástól valóság.

Mekkora a mélysége az atyaságnak és anyaságnak. Ők hordozzák az élet forrását.

Magától értetődő az atyaság és anyaság, akikre ráépül a gyerekek élete.

Mennyi zűr-zavar van ma az életadással kapcsolatosan.

A fiúság kérdése: gondoljunk a gyerekeinkre, gondoljunk az unokáinkra.

Néha mosolyogva mondjuk azt, hogy mennyivel többet tudnak, mint mi.

Igaz, de ezek a gyerekek nem a semmiből jöttek.

Ezek a gyerekek vagy a szülők gondoskodó szeretetében nővekednek, válnak felnőtté, vagy soha sem tudják meg, mit jelent valakihez tartozni.

A mai világ fiúsággal kapcsolatos legnagyobb gondja, hogy a gyerekek valójában nem az Isten elgondolása szerint tartoznak anyjukhoz, apjukhoz. Egészen sajátos kusza elképzelésük van erről a kapcsolatáról is. Ettől teljesen függetlenül magukat tervezik távlataikat és igen-igen sokszor anyjuk, apjuk meggondolatlan támogatásával.

A kiengesztelődés vasárnapja van

Isten nem az igazságot szolgáló Isten, hanem az irgalmas Isten!

Neki köszönjük a létünket és azt a biztonságot, hogy hozzá tartozhatunk!

Tudom, ma ezt nem úgy értékelik, ahogy én most ezt a mondatot kimondtam.

Függetlenedtünk az Istentől! Jobban tudunk mindent az Istennél is!

Hova jutottunk! Ugyanakkor, ha eltűnik, az a biztonság, amit egy család jelent,

- ahol forrászik, növekszik és kiteljesedik az élet - akkor egyszer csak

az ember elmagányosodik és megszűnnek az e világi fogódzópontjai.

Beszélünk keresztény értékekről, kultúráról és sok mindent mondunk, ami mind igaz,

de az alapélmény, amiből származik a keresztény kultúra,

amely alapérték hordozza a keresztény értékeket,

- majdnem azt mondhatom, - eltűnt.

Tékozló fiú

Ellentmondásos a kapcsolatunk az Istennel. Most nem a pogányokra gondolok, nagyon nehéz erről beszélni ma Magyarországon és Európában is. Pogány emberek Istent emlegetnek, de semmi közük nincs az Istenhez. Ellentmondásos a kapcsolatunk nekünk, keresztényeknek is az Istennel. Legyünk őszinték, a tékozló fiú mindegyikünkben ott bujkál.

Miben jelentkezik ez? Európa keresztényeinek 80%-a a tékozló fiú útját járja. Függetlenek, önállóak, Istenhez nincs közük, nincs is rá szükségük és elpogányosodtak. Elsorvad az életük, mert az egymásrautaltság meginog. Mindenki a maga pecsenyét sütögeti. Mindenki úgy gondolja, hogy a másiktól függetlenül élheti az életét. Tékozló fiú.

Akik itt vannak, milyen jó, hogy legalább Önök előreállították az órát egy órával. Oly sok ember, aki még el is szokott jönni vasárnap a templomba – a többi papoktól is hallottam ezeket a panaszokat – ilyenkor mindig sok ember elmarad, mert nem olyan fontos neki az, hogy az órán egyet fordítson, hogy másnap ott lehessen.

Ott lehessen azon a nagy találkozón!

Mindig velem vagy

Az az igazság, hogy mi se érezzük magunkat itthon, ahogy az a fiú, aki mindig otthon volt az apjával, otthon volt, csak nem szerette az apját. Tette a dolgát, mert kellett tennie, de igazából a szeretete elfogyott. Kényszer. Amikor halljuk az apa válaszát: Fiam, te mindig velem vagy. Mennyire érték ez nekünk, hogy mindig az Istenhez tartozhatunk, mindig vele vagyunk?

Az Istennel való kapcsolatban tanulhatjuk meg,

hogy egymáshoz tartozunk! Mindig Velem vagy! Az életerő fele!

Az életerő másik fele nehezebben értelmezhető, mert nem magától való az élet, ott misztériumok vannak. Az, hogy egymással vagyunk, kézzelfogható valóság, ezt nem lehet kimagyarázni. A mai vasárnapnak nagyon fontos üzenete van közeledvén Krisztus mérhetetlen szenvedésének megéléséhez, reményeim szerint közeledve az élet örömeihez is.

***Gondolkodjunk el ezen:
az ember életének kérdése a kiengesztelődés kérdése!
Kiengesztelődés Istennel, kiengesztelődés egymással!
Az élet abból az alapélményből táplálkozik,
hogyan a másik ember Istentől tanul és tud szeretni!***

+ A M E N +

Szent Ágoston elmélkedése a tékozló fiúról

Kedves Testvérek! Szent Ágostonnak van egy gyönyörű elmélkedése erről az evangéliumi jelenetről, azt mondják, hogy a világirodalom egyik legcsodálatosabb, legérzékletesebb elbeszélése. Ágoston ilyeneket mond: piszkos volt és megmosdatta, lerongyolódott és fölöltöztette. Elembertelenedett és gyűrűt húzott az ujjára összetartozásuk jelképeként. Lábára sarut húzott, mert a fia. A ház - amit elhagyott, a másik meg igazából nem értékelt - lakodalmassá lett, mert ilyen az Isten!

Könyörögjünk

Istenünk, te megvilágosítasz minden embert, aki a világra születik. Kérünk, ragyogja be szívünket kegyelmed fénye, hogy mindig úgy gondolkodjunk, ahogy Hozzád méltó, fölségednek kedves és őszintén szeressünk Téged, Krisztus, a mi Urunk által. **+ A M E N +**

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek! ***Jövő vasárnap a Szentföld céljaira lesz gyűjtés minden katolikus templomban,*** az egyházi vezetés ezt írta be a figyelmeztető könyvünkbe. Talán kevés szer gondolunk arra, hogy milyen sokat jelentenek ezek a gyűjtések. Arról nem szoktunk beszélni, amikor Jézus megszületett Palesztinában, akkor kb. ötszáz ezer zsidó élt ott, négymillió szerteszét a világban. Mindig szétszórásban voltak, ebből is sok tanulságot lehet levonni.

A legfájdalmasabb az, hogy ma a keresztények a Szentföldön a létükért küzdenek, mert onnan is üldözik őket. Úgy tűnik, hogy a világnak ez kell: a rosszat rosszal viszonzni, aztán verekedjünk, háborúskodjunk, majd csak kiirtjuk egymást. Az, hogy a rosszra jóval válaszoljunk, ami a békét jelenti, az úgy tűnik nem kívánatos.

Gondoljunk arra, hogy minden egyes fillérből, amit adunk, ott különösen a Szent Sír Lovagrendje közreműködésével – magyar földről – nagyon szép eredmények vannak. Felejthetetlen számomra, hogy amikor a sri lankai cunamira gyűjtöttek a magyar katolikus templomokban, akkor a magyarok pénzéből három falu épült föl. Azt mondták, a magyarok segítettek a legtöbbet. Ilyenek vagyunk mi magyarok, jobbak vagyunk, mint amilyennek látszunk és többek vagyunk, mint amit gondolnak rólunk.

+ Á L D Á S +